

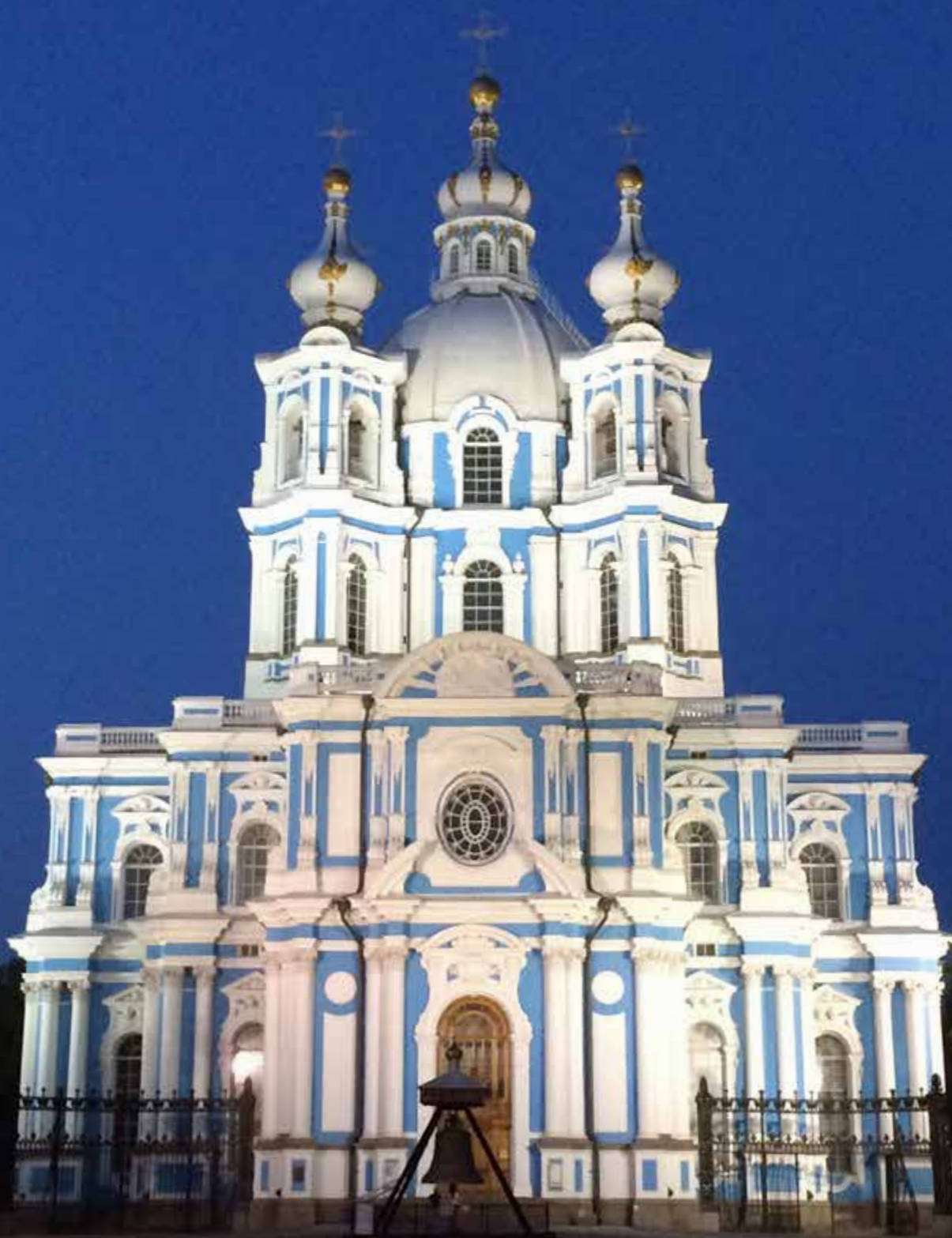

Ratolesť

ČÍSLO 2

ROČNÍK XI.

JÚN 2019

Chrám Smolnyj v Petrohrade

MILÍ OBYVATELIA A NÁVŠTEVNÍCI VYSOKÝCH TATIER!

Vitajte pri čítaní letného vydania Ratolesti. Aj tentokrát vám na jej stránkach prinášame prierez toho najpodstatnejšieho, čím naša tatranská farnosť žila v uplynulých týždňoch a mesiacoch. Zároveň ponúkame aj stručný prehľad plánovaných akcií.

Udalosťou číslo jeden bola bezpochyby farská púť do Ruska a Pobaltia. Tí, ktorí ju absolvovali, neľutovali. Banovať však nemusíme ani my, ostatní, ktorí sme zostali doma. Niektorí účastníci tohto vydareného a požehnaného putovania nám o svojich dojmoch porozprávali čerstvo po návrate na Slovensko. A pridali aj niekoľko fotografií. Azda, aby sme im verili, že v tom Rusku naozaj boli.

Počas nadchádzajúcich letných prázdnin je pre deti opäť pripravený denný farský tábor. Tety animátorky určite vymysleli pre mladých záujemcov bohatý program. Tatransci, ak naň chcete prihlásiť svojich šarvancov, neváhajte. Kde sú viacerí zhromaždení v Pánovom mene, tam je i On medzi nimi. Určite bude aj medzi deťmi!

SUMÁR DIANIA

» Pôstna duchovná obnova

Tradičná pôstna duchovná obnova sa konala v našej farnosti 8.-9. 4. 2019 v kostole v Novom Smokovci. Prihovárал sa nám a podnety k zamysleniu nám dával vdp. Alojz Chmelár, farár zo Spišskej Teplice. Veríme, že takto strávený čas nám pomohol k hlbšiemu prežívaniu pôstneho času a k lepšej príprave na slávenie veľkonočných sviatkov.

» Pôstna kvapka krvi

Kvetná nedeľa 14. 4. 2019 bola už po štrnásťkrát požehnaným časom darovania krvi na fare v Novom Smokovci. Ďakujeme dvadsiatim piatim darcom i pracovníkom Národnej transfúznej služby z Popradu za ich obeť i za vytvorenie príjemnej rodinnej atmosféry.

» Krížová cesta na Veľký piatok

S Ježišom na jeho krížovej ceste sme spolu kráčali na Veľký piatok 19. 4. 2019. Zamyslenia k jednotlivým zastaveniam pripravil Pavol Danko. Zameral sa na texty zo Svätého písma, kde sa spomínajú nohy. Aj Svätý Otec František nás povzbudzuje, aby sme mali dávku odvahy na rozhodnutie zameniť svoj gauč

Bratislava sa v septembri stane dejiskom Národného pochodu za život. Za právo človeka na ochranu od počatia po prirodzenú smrť sa chystajú pochodovať aj mnohí z nás. Kto by si bol pred pár rokmi pomyslel, že bude treba manifestovať napríklad za tradičnú rodinu?

Na stránkach Ratolesti sa dočítate aj o tom, že spojiť manželstvo, materstvo a kariéru nie je až také zložité, ako sa nám niektorí "odborníci" snažia nahovoriť. Príbehy tatranských mamičiek, ktoré so svojimi manželmi vychovávajú po štyri deti, jasne ukazujú, že kde je vôľa, tam je aj cesta. Zároveň vám prinášame rozhovor s Tatrankou Ad'kou, ktorá je v radostnom očakávaní – stačí sa začítať a možno nechať inšpirovať...

Nedávno ma manželka poslala do obchodu s jednoduchým zadáním – kúpiť balenie plienok pre nášho najmladšieho. V obchode som si ani nevzal nákupný košík. S balíkom pampersiek pod pazuchou som si vykračoval k pokladni. V rade predom mnou stáli tuším traja mládenci. Na pokladničný pás postupne vykladali svoj nákup: pivo, chipsy, vodku a energetické nápoje. Ktovie, či si niečo z tej následne prebdennej noci pamätajú:) Ja som ráno presne vedel, koľkokrát musela moja žena v noci vstať k nášmu Mariánovi. Podľa počtu použitých plienok, ktoré synovi menila, kým ja som pokojne spal. Majka, ďakujem! A ďakujem aj vám – všetkým ostatným obetavým mamám, otcom, ľuďom. Za všetko to dobré, čo robíte pre svojich blízkych, známych či neznámych.

Požehnané leto vám všetkým zo srdca praje

Martin Mistrík a redakčný tím

za pár topánok, ktoré nám pomôžu kráčať po cestách, o ktorých sme nikdy ani nesnívali a ani len na ne nepomysleli. Ďakujeme ti, Pane, za všetky kroky tvojej krížovej cesty. Prosíme ťa – uzdrav a posilni naše nohy, aby neostali paralyzované stáť na mieste, ale aby sa pohli za tebou...

» Veľkonočný Beh pre Ježiša

Na Veľkonočný pondelok popoludní sa opäť stretli menší či väčší športovci, na tradičnom podujatí Beh pre Ježiša, aby i týmto spôsobom vyjadrili, že sa za Ježiša nehanbia,

ba že sa pre Neho oplatí (mimo iného!) aj behať :-). Naše kroky smerovali na záver Krížovej cesty na Peknej vyhlíadke. Vďaka patrí aj všetkým organizátorom. Tešíme sa, že sme opäť vytvorili malé, ale milé spoločenstvo.

» Púť rádia LUMEN do Krakova

V sobotu 4. 5. 2019 sa konala púť rádia LUMEN do Sanktuária Božieho milosrdenstva v Krakove. Zúčastnili sa jej i pútnici z našej farnosti, ktorých doprevádzal pán farár.

» Nocovačka na fare

Tešne pred ukončením prípravy na prvé sväté prijímanie naše deti strávili spoločné chvíle v intenzívnej príprave a radosti nocovačkou na fare. Prvoprijímajúce deti piekli pizzu, pripravené boli rôzne pútavé prednášky, zábavné hry a večerná kreatívna modlitba na tému vďačnosti. Ráno navštívili miestny cintorín, kde sa pomodlili rannú modlitbu. A nechýbala ani veľmi dôležitá „vec“- svätá omša. Úprimná vďaka patrí všetkým, ktorí tento spoločný čas pomohli uskutočniť.

» Koncert Bradlanu

V nedeľu 12. 5. 2019 sa priestory farského kostola v Novom Smokovci rozozvučali piesňami v podaní členov Mužského robotníckeho spevokolu Bradlan z Trnavy. Ďakujeme za nevšedný zážitok.

» Farský ping-pong

Už siedmy ročník farského turnaja v stolnom tenise sa uskutočnil v nedeľu 12. 5. 2019. Zúčastnilo sa ho 20 hráčov, ktorí odohrali zápasy systémom každý s každým, a tak sa i vzájomne povzbudzovali. Všetci príjemne strávili nedeľné popoludnie a víťazi si domov odniesli aj pekné ceny.

» Svätá omša s pátrom Eliasom Vellom

V utorok 14. 5. 2019 páter Elias Vella - rímskokatolícky kňaz, minorita, exorcista, pedagóg, exercitátor a spisovateľ pochádzajúci z Malty, opäť navštívil našu farnosť a odslúžil vo farskom kostole svätú omšu. Tá bola sprevádzaná modlitbami za uzdravenie.

» Diecézne stretnutie mládeže

Hore nohami je názov diecézneho stretnutia mládeže, ktoré sa uskutočnilo vo farnosti Poprad 18. 5. 2019. Z našej farnosti sme sa nazbierali len v malom počte, no o to intenzívnejšie sme to spolu so 750 mladými preživali. Atmosféra bola úžasná. Stretnutie sme zakončili veľkou mládežníckou svätou omšou v kostole sv. Cyrila a Metoda vo farnosti Poprad-Juh.

» Prvé sväté prijímanie

Nedeľa 26. 5. 2019 bola pre našu farnosť veľmi slávnostným dňom. Osemnásť tatranských detí (8 dievčat a 10 chlapcov) prijalo v tento deň po prvýkrát Eucharistiu. Viac na str. 4-5.

» Farská púť do Pobaltia a Petrohradu

V dňoch 3. – 10. 6. 2019 sa časť našich farníkov zúčastnila plánovanej farskej púte. V Pobaltí navštívili pútnické miesta a kostoly Litvy, Lotyšska, Estónska a nezabudnuteľný Petrohrad s jeho bielymi nocami. V závere púte navštívili Vilnius, miesto pôsobenia sestry Faustíny. Viac na str. 8-10.

» Birmovka

Po individuálnej príprave piati mladí z našej farnosti prijali sviatosť birmovania v Poprade. Viac na str. 6.

Peter Dziak

DOTYK BOŽEJ LÁSKY

Aj tento rok v našej farnosti malé duše prvoprijímajúcich detí dostali milosť pochopiť, že vo Svätom prijímaní prichádza k človeku skutočný Boh.

Deti v príprave na tento deň povzbudzovali rodičia, pán farár a páni kapláni Dávid a Lukáš. Upevňovali v nich túžbu prijať Eucharistiu ako veľký, neoceniteľný dar. Či už počas piatkových svätých omší pre deti, na hodinách náboženstva, stretnutiach na fare, ale aj pri systematickej príprave detí, ktorá prebiehala aj v rodinách.

Prvé sväté prijímanie by malo byť jedným z najkrajších dní v živote kresťana. Nie však ozdobami, šatami, ale pochopením podstaty. Svätá Eucharistia je uvádzanie do kresťanského života. Boh si preto zaslúži slávu za všetko, čo pre nás urobil, ako to vlastne vymyslel s tou Eucharistiou, že ostal živý medzi nami.

Aké prázdne by bolo, keby sa všetky tie sprievodné javy, od oblečenia po darčeky, nespájali s úžasným tajomstvom prijatia živého Krista do svojho vnútra prvýkrát. Môže sa ľahko stať, že vďaka týmto sprievodným javom sa nám vytratí to najhlavnejšie - živý Boh v srdciach. Ale to sa v našej farnosti, v nedeľu 26. 5. 2019 vo farskom kostole sv. Petra a Pavla v Novom Smokovci, nestalo. Prijatie Pána Ježiša do svojho srdca bola podstata, ktorá sa deťom najviac páčila na prvom svätom prijímaní. To bol aj hlavný cieľ celej prípravy na prijatie Krista.

Všetko to začalo na jeseň minulého roka. „V máji vás čaká veľký deň, už ste vo veku, keď ste dozreli na to, aby Ježiš vstúpil do vášho srdca, aby ste prijali Jeho Telo, ktoré nám tu zanechal ako dar, keď po zmŕtvychvstání vystúpil do neba.“ Tak nejako to bolo, keď pán kaplán Dávid piatok čo piatok veľmi dôsledne,

zodpovedne, s pokorou a nádejou začal pripravovať deti na ich veľký deň.

Každý piatok deti, ale aj rodičia netrpezlivo čakali na podobenstvo, o ktorom bude pán kaplán Dávid rozprávať, aj ho prakticky vysvetľovať. Mnohí z nás si to zapamätajú už navždy, keďže podobenstvá ako aj praktické príklady pán kaplán Dávid vysvetlil ukázkovo. Deti mali aj stretnutia po piatkových svätých omšiach na fare, kde obetavé tety animátorky pre ne pripravili vždy zaujímavý a poučný program.

Veľké „trojdnie“ začalo pre deti už v piatok po svätej omši. Kňazi preskúšali deti, či sú pripravené na prijatie Eucharistie. Zvažovali a prísne hodnotili, ktoré z detí je dostatočne zrele prijať túto sviatosť a pochopilo obsah a podstatu Eucharistie. Deti sa pripravovali zodpovedne a veľmi sa tešili na svoj prvý deň; skúšanie a preverovanie zrelosti bolo pre ne aj trochu stresom. Boli plné očakávania. Nevedeli, čo sa ich prísny pán kaplán a ešte prísnejší pán farár opýtajú. Všetci k tomu pristupovali veľmi zodpovedne. Deti náročné skúšky zvládli. V sobotu ich čakala prvá svätá spoveď - ďalší vážny a zodpovedný krok v príprave.

Po spovedi bola generálka, rozdeľovali sa úlohy: kto bude čítať, kto ponese obetné dary a podobne. Každé z detí odovzdalo niečo zo seba, niektorí s väčšou, niektorí s menšou trémou, ale všetci úprimne s veľkou odhodlanosťou a láskou.

Mládež a staršie deti, pod vedením Moniky a Mariána, nacvičovali krásne piesne, aby vytvorili dôstojnú atmosféru, aká k takejto slávnosti patrí. Pripojili sa aj Jakub s husľami. Na gitare hrali Katka a Sára a na kachone Maťo. Všetko to doprevádzal Majko na klavíri. Spolu s Jakubom sprevádzali deti aj na piatkových svätých omšiach po celý rok.

V nedeľu 26. 5. 2019 sa kostol naplnil deťmi, rodičmi, starými rodičmi, krstnými rodičmi, súrodencami a všetkými,

ktorí sa prišli zúčastniť na radosti prvoprijímajúcich detí na slávnostnej svätej omši. Tú celeburovali pán farár, pán kaplán Lukáš a pán kaplán Dávid. Celá svätá omša sa niesla v duchu pochopenia obsahu a podstaty Eucharistie, v ktorej sa Kristus dáva všetkým bez rozdielu.

Začal sa veľký slávnostný deň našich prvoprijímajúcich tatranských detí - deň prijatia sviatosti prvého svätého prijímania. Deti sa stretli s Ježišom, prítomným vo Sviatosti oltárnej, a to v ešte osobnejšej a bezprostrednejšej forme. V nedeľu, po predchádzajúcej prvej svätej spovedi, prvýkrát obcerstvlili svoju dušu Božím pokrmom. V tento veľký deň urobili prvý krok silnej príslušnosti k Ježišovi Kristovi. Dostali veľmi veľký dar v Eucharistii.

A boli aj ovečky - vankúšiky - darčeky pre tieto deti, ktoré už niekoľko rokov tradične odovzdáva pán farár. Veríme, že ešte nezdochli :-). Prečo? Pretože tajomstvo prežitia týchto ovečiek nie je pozemský pokrm, ale každodenná modlitba.

Učme deti aj doma o tomto veľkom tajomstve. Nenechávajme to len na hodiny náboženstva. Skúsme ich upútať vlastným príkladom, ako pri všetkom, čo sa týka výchovy. Prijímajme Eucharistiu často, s veľkou vďakou a pokorou, adorujme Eucharistiu - Boží Duch nás vvedie do tohto tajomstva, čítajme si o Eucharistii.

Svätá Terezka z Lisieux povedala o Eucharistii: „Keby ľudia poznali význam Eucharistie, poriadkova služba by musela riadiť zástupy pri vchodoch do kostola.“ Zamyslime sa všetci nad tým, že Eucharistia sa môže stať pozhnaním pre celú rodinu.

Zuzana a Martin Šarišský

TAK, A JE TO TU!

Akože čo? Predsa prázdniny. No dobre, ešte pár dní, ale už - už to príde. Voľno, oddych, tábory, dovolenky... Končia sa aj naše pravidelné piatkové stretnutia na fare so všetkými deťmi z našej farnosti, ktoré chcú čas tráviť s nami pri tvorivých dielnach, hrách, hľadáčkách, varení – jednoducho povedané, pri zábave. Ak by sme mali zhodnotiť a pospomiňať všetko to, čo sme zažili, nestačil by nám možno ani celý časopis. Tvorili sme, hľadali poklad, lúštili, súťažili, hrali sme sa. Ale robili sme aj dobré skutky. Navštevovali sme s darčekom, pesničkou a modlitbou starých v zariadení pre seniorov. Chceme sa poďakovať všetkým našim deťom, ktoré s nami trávili čas. Rodičom, že ich medzi nás dovezli a boli ochotní aj vypomôcť. Vážime si každú ochotnú ruku, pretože to znamená, že láska ešte nevymrela a vládne medzi nami. Ak vás oslovuje práca s deťmi alebo ste zásobárnou nápadov na hry, prídte. Potešíme sa každému.

Na stretnutí s deťmi sa budeme tešiť opäť v septembri. Veríme, že okrem tých „skalných“, ktoré s nami trávili tento školský rok, pribudnú aj ďalšie.

Ale aj cez prázdniny sme si pre vás niečo pripravili. Aj tento rok pripravujeme dva denné tábory. Tábor pre deti od 3 do 7 rokov s množstvom hier a zábavy bude od 5. do 9. augusta. Pre staršie deti od 8 do 14 rokov bude tábor od 12. do 16. augusta. Plánujeme výlet do Bachledovej doliny a Litmanovej. Ani tento rok neobídeme naše sestričky v Charitnom dome v Dolnom Smokovci. Záver tábora bude patriť ceste na Sliezsky dom a návšteve Zariadenia pre seniorov Leonardo v Tatranskej Polianke. Podrobnejší program táborov nájdete na nástenkách, v prihláškach a na www.rkctatry.sk v rubrikách Pripravujeme a Pre deti.

Čo poviete? Pridáte sa? Tešíme sa na vás. Naše úprimné Pán Boh zaplať patrí všetkým vám, ktorí sa za nás modlite. Bez vašich modlitieb by naše stretnutia už dávno stroskotali.

Detký tím

PRIATELSTVO DUCHA SVÄTÉHO

V školskom roku 2018/2019 prebiehala v našej farnosti individuálna príprava na prijatie sviatosti birmovania. Sedem mladých sa rozhodlo vstúpiť do formácie, v ktorej chceli viac či menej objavovať prítomnosť Ježiša v ich živote.

Dvaja z nich sa svojim prístupom k príprave rozhodli nepokračovať v napredovaní, a tak sme pokračovali s tými, ktorí vnútornú túžbu prejavovali aj navonok. Pre mňa osobne išlo o veľkú milosť, že môžem niekomu rozprávať o Ježišovi. Vďaka individuálnej forme prípravy sme mohli vstúpiť do priateľských vzťahov s Ježišom, ale i medzi sebou navzájom. Táto príprava ma naučila viac sa stavať do pozície rybára, než do pozície pastiera. Omnoho viac som si uvedomoval, že treba k nim pristupovať tak, aby zakaždým vnímali Otcovu prítomnosť a jeho lásku. Vedel som, že jedine to ich môže posunúť a jedine to ich môže premeniť.

Ďakujem všetkým, ktorí si adoptovali birmovanca a modlili sa zaňho. Trpezlivá modlitba je počas rybárčenia veľmi dôležitá. Učí nás v dôvere čakať, že Boh si použije všetko to, čo sme v jeho mene ponúkli iným.

V popradskej konkatedrále sa 9. júna vysluhovala sviatosť birmovania, ktorú prišiel udeliť emeritný otec biskup Andrej Imrich. Celá slávnosť sa niesla v znamení a prítomnosti Ducha. Myslel som si, že to je vrchol danej chvíle. V podstate to vrchol bol, ale čo mňa osobne veľmi dostalo, bolo stretnutie po svätej omši. Našich birmovancov prišli podporiť mladí z Tatier. Mňa osobne to veľmi dojalo. Bolo to nádherné! Neskutočné! Pritom som nič neorganizoval, nikomu som nepísal, že by bolo

dobré, aby prišli a podporili ich v tento ich deň. Začali od seba. Nehľadali výhovorky, ktoré sú v dnešnej dobe také časté, a prišli. Vykročili zo svojej komfortnej zóny a nepozerali sa na seba, ale na druhých. V tomto som videl také veľké vanutie Ducha, tu som cítil jeho prítomnosť. Duch vanie, kde chce a v ten deň mi ukázal veľkosť a podstatu priateľstva. Priateľstvo, ktoré nás učí odkloniť zrak od seba a pozrieť sa na toho druhého. Priateľstvo, ktoré ma učí obetovať sa, vykročiť, usmiať sa a nič za to neočakávať. Priateľstvo, ktoré má druhé meno nezištnosť. Som rád, že som mohol byť súčasťou tejto školy Ducha.

Po tejto silnej skúsenosti sa už pár dní snažím zhodnotiť situáciu s mladými v našej farnosti. Duch nás naučil vyjsť zo seba a začať žiť priateľstvo. Veľmi mi to pripomína vetu zo Svätého písma: „Pozri, ako sa navzájom milujú.“ Toto by z nás malo byť cítiť, a to by sme mali viac žiť v našom spoločenstve mladých.

Veľmi vtipne si spomínam na udalosť, ktorá sa stala pred časom na fare. Mali sme mládežnícku svätú omšu a po nej stretnutie na fare. Bolo nás okolo dvadsať. Prišiel za mnou jeden chalan a povedal mi: „Dávid, kde sú všetci, čo chýbajú, veď tu nikto nie je.“ Nevidel priateľov, ktorí sú okolo neho, ale videl priateľov, ktorí tam aktuálne z rôznych dôvodov neboli. Ostatní boli preňho nikto. Priateľstvo nám otvára náš pohľad, aby sme videli tých okolo nás. Aby sme vstúpili do tejto najriskynejšej záležitosti života. To ma naučil Duch pri slávnosti birmovania a toto je úmysel mojej modlitby za našich mladých, do ktorej pozývam aj vás.

Dávid Sklarčík, kaplán

KREŠŤANSKÉ POBALTIE A PETROHRAD

Koncom roka 2018 pán farár Róbert Tokár vyhlásil, že plánuje v našej farnosti zorganizovať púť cez kresťanské Pobaltie až do Petrohradu. Potešilo ma to, lebo sú to pre nás neznáme krajiny. V škole sme sa o nich veľa učili, ale nikdy sme ich nenavštívili. Preto som zatúžila zúčastniť sa tejto púte. Po rodinnej porade sme sa s manželom prihlásili.

V pondelok 3. 6. 2019 sme nadránom vyrazili z Tatranskej Lomnice smerom na Prešov, Duklu, naprieč Poľskom do Litvy. Musím priznať, že som bola ohúrená a prekvapená krásou krajiny, ktorou sme prechádzali. Už v Poľsku sa pred nami rozprestierali nekonečné roviny, obrovské lány obsiate obilím, zodpovedne obrodená úrodná pôda. Takýto ráz krajiny nás sprevádzal až po Petrohrad. Boli sme tam v jarnom období, a tak sme mohli vidieť tú najkrajšiu prírodnú scenériu, ktorú nám ponúkol Pán Boh. Sme za to vďační.

Púťou nás sprevádzali náš pán farár vdp. Róbert Tokár a tiež vdp. Rastislav Dvorový, ktorý bol aj našim sprievodcom a tlmočníkom. Je to človek veľmi vzdelaný a znalý problematiky cirkvi na Pobaltí a v Rusku, lebo v minulosti pôsobil v misiách na rusky hovoriacich územiach. Veľmi fundovane a zaujímavane nám rozprával o každej krajine, ktorou sme prechádzali, o jej histórii, vzniku, boji za nezávislosť. Pobaltské krajiny prešli ťažkými skúškami, neustále odolávali útokom cudzích vojsk a mnohokrát boli podmanené inými štátmi. V roku 1991 sa im podarilo vyhlásiť samostatnosť a neskôr vstúpiť do Európskej únie. V tomto období začali rekonštruovať všetky sakrálne objekty, ktoré dovtedy slúžili často ako skladové priestory. My sme už mohli obdivovať noblesu chrámov a katedrál v ich plnej kráse. Hlavné mestá pobaltských krajín dýchajú históriou, prevláda tu architektúra západu, hlavne Nemecka, keďže ich v minulosti obývali nemeckí obchodníci a tu si aj založili obchodnú spoločnosť Hansa.

V prvý deň, v neskorých večerných hodinách sme docestovali do mesta Šiluva v Litve. Po ubytovaní a večeri sme sa zišli v miestnej kaplnke, kde sme mali svätú omšu. Aj druhý deň ráno sme sa boli poďakovať v tejto kaplnke. Následne sme sa vydali na cestu, smerom na Horu krížov. Je to pamätné miesto, premodlené, vyžarujúce pokoj a silu viery. Umelo vytvorený pahorok, na ktorý ľudia prinášali kríže rôznych tvarov a veľkostí, ako symbol svojho utrpenia. Tu sa modlili za vyslyšanie svojich prosieb. Dnes miesto navštevujú pútnici z celého sveta a prikladajú sem svoje kríže. Je tu umiestnený

aj kríž z Detvy, taký, ako sú aj tie na Symbolickom cintoríne pri Popradskom plese. V minulosti bolo toto miesto mnohokrát úplne zničené, ale veriaci si ho stále obnovili. Toto miesto navštívili aj pápež Ján Pavol II. počas svojej návštevy Pobaltia.

Pokračovali sme smerom do hlavného mesta Lotyšska-Rigy. Opäť krásne historické mesto s vplyvom nemeckej architektúry. Okrem iných nádherných sakrálnych objektov sme navštívili Chrám sv. Alexandra Nevského. Cár ho dal postaviť na počesť víťazstva ruskej armády nad Napoleonom Bonaparte. Navštívili sme aj Chrám narodenia Matky Božej.

Naša cesta sa uberala smerom do hlavného mesta Estónska-Talínu. Mesto dýchajúce históriou, ale aj moderným spôsobom života. Navštívili sme tam pravoslávny Chrám Alexandra Nevského, ktorý patrí ruskej pravoslávnej cirkvi, tiež gotický kostol sv. Olafa, ktorý je zasvätený nórskeho kráľovi Olafovi II. Jeho veža má výšku 124m a je na nej vyhlídková terasa. Dnešná bola najvyššou v Európe.

Z Talína sme pokračovali do mesta Narva pri ruských hraniciach, kde sme boli ubytovaní. Ráno po raňajkách sme si ešte prezreli mesto a presunuli sa k hraniciam, kde sme absolvovali colnú a pasovú kontrolu. Po prechode hraníc sme sa vydali smerom k Petrohradu. Mesto Petrohrad - perla našej púte. Hovorí sa mu aj Benátky severu, keďže je postavený na malých ostrovoch a bažinách. Založil ho cár Peter I. 27. 5. 1703 ako nové moderné mesto podľa svojich predstáv a vzoru západných krajín, ktoré rád a často navštevoval. Mesto zažívalo vo svojej krátkej histórii veľké turbulencie. Najväčšou pohromou bola jeho blokáda počas druhej svetovej vojny. Mesto bolo obklúčené nepriateľom takmer 900 dní, bez prísunu

Chrám Spasiteľa na krvi, Petrohrad

potravín a iných pre život dôležitých vecí. Rozšírili sa choroby, a tak denne v meste zomrelo až 15 000 ľudí. Ale nevzdali sa a Petrohrad vstal z popola.

V meste sa nachádzajú významné sakrálne pamiatky, hlavne pravoslávne chrámy. Najvýznamnejšími sú Chrám sv. Izáka, ktorý je svojou veľkosťou na štvrtom mieste na svete, Chrám Kristovho vzkriesenia (Spasiteľa na krvi), Kazanská katedrála s Kazanskou ikonou Božej matky. Chrám sv. Alexandra Nevského, ktorého cár Peter I. ustanovil za patróna mesta. Obdivovali sme hlavne ich majestátnosť, krásne opravené vonkajšie fasády, ale hlavne interiéry, písané ikony i celé ikonostasy. V ich priestoroch sme mohli precítiť silu Ducha Svätého a pokoj, ktorý tu vládol. Všetci sme ďakovali za túto príležitosť, ktorú nám ponúkol Pán. Božie domy sú bohato zdobené zlatom a drahými kameňmi. Aj to na nás pôsobilo ohromujúco.

Na druhý deň sme navštívili Carskoe selo, Ermitáž - dych vyžarujúce skvosty architektúry konca 18. storočia.

Budovy boli počas vojen a blokády poškodené, ale po druhej svetovej vojne ich začali rekonštruovať. Dnes sme ich mohli vidieť v plnej kráse. Rekonštrukcia trvala takmer 50 rokov.

Ďalším našim cieľom bola Petro-Pavlovská pevnosť, vybudovaná hneď v roku 1703. Pevnosť mala slúžiť na obranné účely, ale slúžila aj ako väzenie. Nachádza sa v nej katedrála sv. Petra a Pavla. Je dominantou Petrohradu a zaujímavá tým, že sú v nej pochovaní ruskí imperátori, ich manželky a príbuzní.

Poslednou perlou na našej púti bol Peterhof alebo Petrov dvorec. Je to nádherný palác s obrovskou záhradou, v ktorej sa nachádza viac ako 150 fontán. Fontány fungujú na princípe samospádu vody, nie je tam použité žiadne moderné čerpadlo. Záhradu zdobí množstvo pozlátených sôch.

Petrohrad nás očaril nielen svojím bohatstvom, ktoré tam zanechal cár Peter I., ale aj množstvom sakrálnych stavieb, ktoré sú nádherné zrekonštruované a opäť slúžia svojmu účelu. Nedá sa všetko opísať, je toho veľmi veľa, ale odchádzame s hlbokým zážitkom, posilnení Duchom Svätým, ktorý nás bude v živote viesť.

V Petrohrade sme mali aj nočný program. Nebola to noc, na akú sme zvyknutí. Slnko nezapadlo úplne, ale v noci bolo pološero, jednoducho biele noci. O 23:00 sme išli k rieke Neve, kde sa v noci otvárajú mosty, aby väčšie lode mohli preplávať. Bolo to ohromné divadlo. Hrala nádherná hudba a pritom sa mosty zdvihli a čakajúce lode sa pohli. Okolo nich robili program aj iné, malé lode, ktoré boli na okolí. Do hotela sme prišli o 2:30 a nevedeli sme, či máme ísť spať, lebo bolo vidno. Bol to pre nás ohromný zážitok.

Na druhý deň sme už opúšťali Petrohrad. Rozmýšľala som, či sa sem ešte niekedy vrátim. Toľko krásy na jednom mieste...

Nasledovala cesta do Pskova, kde sme mali ubytovanie. Tam sme navštívili Chrám Najsvätejšej Trojice.

Národná svätýňa Panny Márie, Šiluva

Našou poslednou zastávkou na spiatocnej ceste bolo mesto Vilnius v Litve. Tu sme navštívili chrám Božieho milosrdenstva, kde sme mali možnosť vidieť originál obrazu na hlavnom oltári.

Posledné naše zastavenie bolo pri mestskej bašte Ostrá Brama, kde sme sa poklonili Matke ustavičnej pomoci. Tam, na ulici plnej ľudí, sme spontánne, trojhlasne zaspievali našu pieseň *Kráľovná nebies*. Bolo to nádherné. Poslednú svätú omšu sme absolvovali vo Svidniku o 22:30 na ceste domov.

Na záver by som sa chcela zo srdca poďakovať hlavne pánovi farárovi Róbertovi Tokárovi za jeho modlitby, za sväté omše, ktoré nám vedel vždy zariadiť aj celebrowať spolu s otcom Rastislavom. Za jeho neustálu starostlivosť o nás, za jeho priateľské slová a humor, ktorým nám spríjemňoval dlhú cestu. Nech ho Pán Boh požehná a dá mu silu pri jeho ďalšej službe veriacim.

Taktiež veľké Pán Boh zaplať otcovi Rastislavovi Dvorovému, ktorý si svojimi vedomosťami a priateľským prístupom získal všetkých účastníkov púte. Zo srdca ďakujeme.

Naším vodičom Jaroslavovi a Tonkovi patrí veľká vďaka za to, že s nami prešli 3 490 km bez problémov, počas celej cesty nám poskytovali občerstvenie a hlavne chladené nápoje, ktoré boli veľmi žiadané. Nech ich Pán Boh sprevádza na ich ďalších cestách.

Magdaléna Hančová

ČO MI DALA PÚŤ?

Táto púť nám dala nad očakávanie veľa. Išli sme do neznámeho sveta, o ktorom sme síce veľa počuli, ale až na tých krásnych miestach sme veľa vecí pochopili. Aj vďaka výbornému sprievodcovi otcovi Rastislavovi, ktorý nás svojimi vedomosťami, legendami a zdravým humorom doslova ohúrili. Láska, odpustenie, jednota, pokora – aj to boli témy jeho

hlbokých kázni. Kresťanské Pobaltie nás veľmi milo prekvapilo krásnou prírodou, bohatou históriou a v neposlednom rade duchovnom, ktoré dýchalo na nás z každého chrámu, ale aj z ľudí okolo. Veľká vďaka nášmu pánovi farárovi Róbertovi Tokárovi, ktorý sa tak obetavo staral o celú organizáciu nášho zájazdu. Neskutočne krásne miesta ako Riga, Talin, Šiluva,

TÚŽBA ŽEN Y PO RODINE NEMUSÍ BYŤ PREKÁŽKOU PRI BUDOVANÍ ÚSPEŠNEJ KARIÉRY

Predstavujeme vám tri úspešné ženy, odborníčky vo svojej profesii. Beáta Evansová je riaditeľkou najvyššie položenéj základnej školy na Slovensku. Jana Piteková pôsobí ako zástupkyňa vedúcej katedry manažmentu na Katolíckej univerzite v Ružomberku. Mária Frančáková lieči ľudí – je všeobecnou lekárkou vo Svite. Viete, čo ich spája? Sú Tatranky, stretnúť ich možno (aj) v kostole a ...každá z nich je manželkou a zároveň matkou štyroch detí. Ochotne nám porozprávali o tom, ako vnímajú pozitíva či negatíva početnejších rodín, prepojenie materstva a kariéry, či ako pripravovali svoje staršie deti na príchod mladších súrodencov.

BEÁTA A JAMES EVANSOVCI

Sme radi, že čitateľom farskej Ratolesti môžeme predstaviť naše ratolesti: Jakuba - pätnásťročného deviataka, huslistu a športovca; Esther - dvanásťročnú šiestačku, speváčku a herečku; Mateja - desaťročného štvrtáka, prírodovedca a speváka. A napokon najmladšiu Johannku - dvojročnú radosť nás všetkých.

Mám jedného brata, ktorý bol vždy mojim vzorom. Vo všetkom som chcela byť ako on. Naučil ma bicyklovať, hrať tenis a mnoho iných vecí. Keď sme spolu vyrastali, veľa sme sa rozprávali a pomáhali si navzájom. James má dve sestry a často spomína, ako počas celého detstva spolu s mamou viachlasne spievali a zabávali sa. Viacpočetná rodina má mnoho pozitív. Predovšetkým je to súdržnosť, vzájomná pomoc, a tiež veľa radosti a smiechu. Deti sa vedú „vyhrať“, dohliadnuť na seba navzájom, tolerovať sa, ale aj motivovať. Dokážu sa podeliť s tým, čo majú... Negatívom sú azda len financie. Ale to sa dá, pri troche skromnosti, zvládnuť.

Nikdy sme našu rodinu nebrali ako zvlášť viacpočetnú. Berieme ju takú, aká je. Aj keď sa nám raz stalo, že ľudia vychádzajúci z akéhosi obchodu poznamenali s nie veľmi priateľským pohľadom: „Tí majú odvahu!“ My si však hovoríme: Evansovcov nikdy nie je dost'. A mnohí naši priatelia majú šesť alebo aj osem detí. Veru, ich odvahu obdivujeme.

Pred svadbou sme sa nerozprávali o počte detí. Vedeli sme len, že deti určite chceme (niektorí naši známi si povedali, že deti nechcú, že si chcú život užívať, a pritom si ho užívajú práve manželia s viacerými deťmi). Ja som chcela ísť v stopách mojich rodičov. Mať dve deti - chlapca a dievča s rozdielom troch rokov. To nám vyšlo na sto percent. Ale Pán Boh mal pre nás lepšie počty. Moje želanie zdvojnásobil.

Máme veľmi radi naše spontánne hudobné a tanečné večery u nás v obývačke alebo oslavy, ktoré sa končia napríklad ping-pongovým turnajom na jedálenskom stole. A ešte krajšie je, keď spoločne cestujeme niekde autom a na plné hrdlá spievame viachlasne *Na Kráľovej holi*. Alebo keď občas v sobotu ráno všetky deti „prilezú“ do našej posteľe...

Na prvom mieste je u nás Boh a rodina. Zamestnanie nasleduje až potom. James je hudobník. Počas prvých rokov nášho manželstva, a tiež pri našich troch deťoch, bol veľmi často preč z domu - aj na dlhšiu dobu. Veľa času som s deťmi trávila sama. Potom však prišiel veľký zlom, prehodnotenie priorit a vzťahov. A prišla aj naša najmladšia dcérka Johannka. Po pol roku s ňou ostal James na materskej dovolenke a teraz pokračuje na rodičovskej dovolenke. Takže jednoznačne - rodina nadovšetko. Aj nad kariéru.

Keďže prvé tri deti prišli pomerne rýchlo za sebou, veľmi som si neuvedomovala ako vnímali, že čakáme bábätko. Najkrajšie to však bolo pri očakávaní našej Johannky. V jednom krásnom večernom príbehu sme im porozprávali o tom, že budú mať ďalšieho súrodca. Prijali to s veľkou radosťou. V modlitbách a nadšení teda prešlo krásne obdobie tehotenstva. Máme takú tradíciu - maľovať si na tehotenské bruško. Pred narodením Johannky si deti navzájom namaľovali brušká a označili ich číslami - od najstaršieho č. 1 až po moje bruško s Johannkou - č. 4.

Obdivujeme rodiny, ktoré sa vyberú na Pochod za život. Je to fyzicky a určite aj psychicky náročné. Veľmi si ich za to vážime. My sme sa ho doposiaľ nezúčastnili. Ale James tento rok podporí Pochod priamo na pódiu so svojou kapelou. Podľa nášho názoru sa rodina dostáva čím ďalej, tým väčšmi do úzadia. Moderné sú voľné partnerstvá, každý deň počť o rozvodoch. Pokusov o samovraždu neuveriteľne pribúda. Sme si istí, že práve posledné spomínané úzko súvisí s rodinou. Nikomu, kto žije v milujúcej rodine, nemôže ani len napadnúť siahnuť si na život. Diabol útočí na rodiny, pretože vie, že v nich je obrovská sila.

JANA A MICHAL PITEKOVCI

Máme štyri deti, najstarší Dávid má 29 rokov a najmladšia Mária Magdaléna 9. Medzitým je 27-ročná Kristína a 18-ročný Michael. Dve staršie deti už pracujú, osamostatnili sa. Michael je študent Obchodnej akadémie v Poprade a Megi je štvrtáčka na základnej škole.

Manžel pochádza zo štyroch detí, ja len z dvoch. Keď sme začali spolu chodiť, veľmi rada som chodievala k nim na návštevu. Atmosféra šesťčlennej rodiny ma fascinovala. Zvlášť to, že medzi manželom a jeho najmladšou sestrou bol vekový rozdiel 17 rokov. Nám to vyšlo ešte dokonalejšie, syn Dávid sa dočkal malej sestričky ako dvadsaťročný :-). Nevie, či je to pozitívum alebo negatívum, ale tridsať rokov sme v dome vždy mali dieťa mladšie ako deväť rokov.

Keď som ako štyridsaťjedenročná očakávala narodenie štvrtého dieťaťa, niektoré moje rovesníčky sa mi čudovali. Vraj im už stačí mačička alebo psík, alebo že už čakajú na vnúčatá. Keď ich teraz stretávam ruka v ruke so svojou deväťročnou Megi, tak sa priznávajú, že v dobrom závidia... Syndróm prázdneho hniezda nám tak skoro nehrozí.

Manžel si vždy prial dve deti - najskôr syna a dva roky po ňom dcérku. Tak ako to bolo zo začiatku u nich doma. Aj to takto vyšlo, ja som do tridsiatky o treťom dieťati nechcela ani počuť. Keď som však ako tridsaťtriročná priviedla na svet Michaela, ktorý dnes spevom a hrou na organe sprevádza sväté omše, tak som sa nechcela zmieriť s tým, že by to malo byť posledné dieťa. Mária Magdaléna je doslova vymodlená. Úprimne odporúčam všetkým párom jedno dieťa v zrelom veku. Je to dokonalé vychutnávanie si materstva.

Keď sme starším dvom deťom povedali, že budú mať súrodca, tak sa nás len opýtali, že či budeme mať na chlieb... Keď sa narodila Megi, jej starší súrodenci mali 20 a 18 rokov. Občas s ňou chodievali na prechádzky a vychutnávali si súcitné pohľady, že takí mladí a už majú dieťa... V čase narodenia Márie Magdalény sme dokončovali stavbu rodinného domu, musela som pomerne skoro nastúpiť do práce. Študenti vedeli, že keď mi počas prednášky zazvoní mobil, bude prestávka, pretože dcérka je hladná a manžel mi ju doviezol na dojčenie.

Moje životné krédo čo sa týka prepojenia rodiny a kariéry znie, že počet detí musí prevyšovať počet titulov :-). Som rada, že sa mi to podarilo... Ale teraz vážne. Medzi druhým a tretím, ako aj tretím a štvrtým dieťaťom máme deväťročný rozdiel. Takéto viacpočetné materstvo nie je také náročné, ako keď sa dieťačky narodí tesne po sebe. Navyše mám fantastické rodinné zázemie. Môžem sa spoľahnúť na pomoc manžela a rodičov.

Rodinu považujeme za vzácnu a dôležitú hodnotu. Najkrajšie chvíle s rodinou zažívame počas spoločného pravidelného modlenia. Ak by som mala svoj život žiť ešte raz, tak by som zmenila len dve veci: zaviedla by som spoločné modlitby s deťmi už od začiatku nášho vzťahu a dala život ešte aspoň jednému alebo dvom deťom.

Keď staršie deti zistili, že aj napriek súrodencovi „máme ešte na chlieb“, tak štvrtý súrodenec ich neprekvapil. Zvlášť, keď som o tejto túžbe rozprávala už niekoľko rokov pred narodením Márie Magdalény. Aby to však lepšie zvládli, pred oznámením veľkej noviny im manžel nalial brandy... už boli predsa dospelí:)

Na Pochode za život 2019 sa zúčastním. Rozhodla som sa už v januári, keď sme sa ako rodina zapojili do modlitbovej reťaze za Pochod za život. Bude to moja úplne prvá účasť na takej akcii v živote, ak nepočítam prvomájové socialistické sprievody z môjho detstva. Prečo tam pôjdem? Je to veľmi jednoduché. Aby naše deti a ich deti nemuseli pochodovať za to, že slnko vychádza na východe a zapadá na západe. Pred takými dvadsiatimi rokmi by mi ani len vo sne nenapadlo, že za tak prirodzené veci ako je právo na život a tradičná rodina bude potrebné manifestovať.

MÁRIA A PETER FRANČÁKOVCI

Máme štyroch synov. Najstarší Peťko má 19 rokov a od septembra je študentom telovýchovy na Univerzite Komenského v Bratislave. Maťko má 14 rokov, je ôsmak. Dvanásťročný Gabko navštevuje 6. ročník základnej školy. Najmladší Marko má 9 rokov, je triakom na ZŠ vo Vyšných Hágoch. Všetci sú športovci - hrajú hokej, no majú radi aj iné športy... Sme šťastní, že ich máme. Chlapci sú samostatní, navzájom si pomáhajú. Doma je disciplína. Skoré ranné vstávanie, tréningy, víkendové ligové zápasy, cestovanie, neustále chystanie a príprava do školy sú u nás samozrejmosťou. Bez trepezlivosti, pochopenia a pevnej vôle by to nefungovalo.

Som presvedčená o tom, že mať viac detí je výhoda. My s manželom sme vždy chceli mať veľa detí. Ďakujeme Pánu Bohu, že nám ich požehnal. Ja som zo štyroch súrodencov. Rodičia nás vychovali s láskou. Učili nás skromnosť. A som im za to vďačná. Manžel Peťko je z piatich súrodencov. Od strednej školy bol na internáte, veľa športoval. Chlapci v ňom vidia veľký vzor.

Raz do roka cestujeme na letnú dovolenku a tešíme sa zo spoločne strávených chvíľ pri mori. Chlapci sú veselí a vtipní, veľa sa nasmejeme.

Mne deti pomohli ku vzdelaniu a kariére. Po skončení vysokej školy sme začínali pracovať spolu s manželom vo Vyšných Hágoch. Atestovala som z internej medicíny, pneumológie a všeobecného lekárstva. Splnila som si sen, mám vlastnú všeobecnú (obvodnú) ambulanciu vo Svite. Moja rodina - moje deti a manžel, stáli vždy pri mne. Manžel veľa slúžil, keď som bola na materskej dovolenke. Nebolo to jednoduché. Medzitým atestoval vo svojom odbore chirurgia. Teraz pracuje na chirurgii v Poprade. Výhovorky, že sa nedá mať veľkú rodinu a kariéru, sú nezmysel. U nás ale nešlo o kariéru. Stále je na prvom mieste rodina, zdravie a viera v Pána Boha, ktorú dávame našim deťom.

V dnešnej dobe si nie každý váži rodinu či materstvo. Pochod za život je pekná akcia. Fyzicky sme sa ešte POCHODU ZA ŽIVOT nezúčastnili, ale v srdci je to každý deň. Človek niekedy dokáže s Božou pomocou zvládnuť až neuveriteľné veci, ktoré mu život prináša do cesty. My doma sme to zažili. Je to SILA.

Prípravil Martin Mistrik

Tatranská mládež vás pozýva na

muzikál

RADOSŤ JE VOĽBA

sobota 29. jún 2019 o 15:00

farský kostol Nový Smokovec

Dobrovoľným vstupným podporíte projekt Mary's meals,
ktorý pomáha chudobným deťom.